

четвъртитъ цинковъ листъ и въ мигъ машината го свива и наржбва. Поема го другъ, неговата машина сгъва цинковия листъ на две. Оттатъкъ отъ двата листа се сглобяватъ стенитѣ на газената тенекия, после единъ ѝ поставя капацитѣ. Въ лъното на залата сж наредени запойвачитѣ. Избърсватъ ржбоветѣ съ едно само движение ги намазватъ съ солна киселина и взематъ поялника. Така тече отъ машинната зала къмъ кантарното помѣщение безкрайна върволица отъ праздни тенекии. Тамъ ги поематъ работницитѣ, бързо нареждатъ по тридесетъ и две тенекии на четвъртитата рамка на голѣмата машина. Единъ натиска една ржчка, тридесетъ и два чучура се опиратъ въ малкитѣ отвърстия, пуска съ другата ржчка петролъ. Стрелката почва да се мѣсти. Когато стигне до шестотинъ и четиридесетъ литра — нѣщо щраква и отъ чучуритѣ не тече ни капка повече.

Отива оттукъ газената тенекия на низка платформа въ просторния складъ. По пода безброй тенекии чакатъ да имъ се запоятъ малки кржгли капачета, да влѣзатъ по две въ дървени сандѣчета и да потеглятъ къмъ товарището, да заминатъ по села и градове, да свѣтятъ по кжщи и улици.

Но за хора като Богдана нито голѣмитѣ стѣклени стени съ желѣзнитѣ рамки, нито цистернитѣ за петрола и контролния часовникъ на входната врата сж новостъ. Виждалъ е той съ стотици такива фабрики, виждалъ е и кжде по-голѣми!

Принадлежи петролната фабрика на трѣста на американския петроленъ царъ съръ Джонъ Дависонъ Рокфелеръ.

— Виждалъ ли си го? — запита веднажъ капитанъ Ями Богдана. — Знаешъ ли, за кого работишъ?